

Arrest

nr. 348 717 van 17 juni 2026
in de zaak RvV X / XI

Inzake: **X**

Gekozen woonplaats: **ten kantore van advocaat Z. CHIHAOUI**
 Landsroemlaan 40
 1083 BRUSSEL

tegen:

de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE XI^{de} KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Iraakse nationaliteit te zijn, op 15 juni 2026 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 5 juni 2026.

Gelet op de artikelen 39/77/1 en 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 15 juni 2026 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 17 juni 2026.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken H. CALIKOGLU.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat A. HAEGEMAN, loco advocaat Z. CHIHAOUI.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker diende op 23 december 2025 een eerste verzoek om internationale bescherming in. Hij werd op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: het CGVS) gehoord op 6 februari 2026 en op 27 februari 2026.

1.2. Op 23 maart 2026 nam de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en tot weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Hiertegen werd een beroep ingediend bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad).

1.3. Ook de Raad weigerde aan verzoeker bij arrest nr. 344 672 van 10 april 2026 de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus.

1.4. Verzoeker diende op 20 april 2026 een tweede verzoek om internationale bescherming in.

1.5. De commissaris-generaal verklaarde dit eerste volgend verzoek om internationale bescherming op 29 april 2026 niet-ontvankelijk. Hiertegen werd een beroep ingediend bij de Raad.

1.6. Bij arrest nr. 346 485 van 11 mei 2026 verwierp de Raad het beroep ingediend tegen de beslissing van 29 april 2026.

1.7. Verzoeker dient op 21 mei 2026 een derde verzoek om internationale bescherming in.

1.8. De commissaris-generaal verklaart dit tweede volgend verzoek om internationale bescherming op 5 juni 2026 niet-ontvankelijk.

Dit is de bestreden beslissing die luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U, A. G. F. F., bent een soennitische moslim en Koerd. U behoort tot de stam Shoain. U bent geboren op (...) 1998 in Kirkuk, gelegen in de gelijknamige provincie, in Irak. U ging tot het middelbaar naar school maar hebt geen diploma gehaald. U hielp als jongere uw vader met het repareren van auto's. In 2017 begon u te werken als chauffeur voor de non-gouvernementele organisatie (verder ngo) Oxfam, u deed dit tot 2019. Vanaf dan werkte u voor de ngo M. C., u deed dit tot einde 2023 toen de ngo vertrok uit uw regio in Irak. Van 2024 tot ongeveer juni 2025 werkte u voor het telecombedrijf Korik. Ter ondersteuning van uw verzoek om internationale bescherming voert u de volgende feiten aan. In 2017 ontstond er een conflict tussen uw vader en de vader van uw latere echtgenote, S. W. R. R. (OV (...)), met betrekking tot een landbouwgrond iets buiten de stad Kirkuk. Jullie vaders behoren tot dezelfde stam. Ze waren beiden van mening dat de grond hen toebehoorde, er ontstond een hevige ruzie waarin zowel u als S.'s broer S. werden betrokken. In 2018 overleed uw vader. Op 14 februari 2023 ontmoette u S. in een restaurant, u maakte haar het hof en jullie werden verliefd. Hierna hebt u tweemaal uw moeder en broers naar het huis van S.'s vader gestuurd om om haar hand te vragen. Echter liet hij hen niet binnen. U probeerde een derde keer door uw vriend en collega O. S. alsook een buurman van S.'s vader te sturen, maar dit kon niet baten. Eind 2023 stopte u met werken voor M. C. aangezien de ngo haar werkzaamheden in uw regio stopzette. Begin 2024 ontving u in uw ouderlijk huis in Kirkuk-stad een brief, zonder tekst met een kogel erbij. U vermoedde dat deze van al-Hashd al-Shaabi (verder AHAS) kwam aangezien hun macht in Kirkuk was uitgebreid sinds eind 2023.

Op 3 maart 2024 werd uw religieus huwelijk met S. voltrokken in Suleimaniya. Zij was die dag met haar moeder en zus op de markt. Jullie hadden afgesproken dat zij ongezien zou wegsluipen en naar u zou komen om te huwen. Na het huwelijk ging S. mee met u naar Kirkuk, vanaf dan woonden jullie samen in uw ouderlijk huis. De volgende dag, op 4 maart 2024, hielden u en S. een huwelijksviering met uw familie in een park in Kirkuk. Na jullie religieus huwelijk ging u naar de rechtbank van Kirkuk om dit officieel te laten registreren. De rechter deelde u echter mee dat een paar volgens de Irakese wet eerst wettelijk dient te huwen, en pas erna religieus. Aldus weigerde hij jullie huwelijk te officialiseren. U had een kennis bij de rechtbank die u tegen betaling een huwelijksakte alsook nieuwe identiteitskaarten zou bezorgen, uit de documenten zou blijken dat u wel al officieel gehuwd was met S.. Uw broer ontving deze documenten na uw vertrek uit Irak. Op 16 april 2024 was u met uw auto naar de markt in Kirkuk. S.'s broer S. zag uw auto staan, overgoot deze met benzine en stak dit in brand. U zag dit op videobeelden van een winkel. Hierna ontving u thuis een tweede dreigbrief, opnieuw zonder tekst maar met een kogel. In augustus 2024 was u onderweg met uw auto toen u zag dat u werd achtervolgd door een pick-up zonder nummerplaat. U nam even een andere afslag en achtervolgde op uw beurt de pickup. Deze reed naar de kazerne van AHAS in Kirkuk. Een vriend van u, Abdullah Mohammed, is lid van AHAS. Hij vertelde u dat u bij hen bekend staat als spion. Nadat u als chauffeur voor ngo's had gewerkt in de regio Hawija vonden daar later luchtaanvallen plaats. De Arabische inwoners zouden u, alsook uw collega O. S., hebben aangewezen als verklikkers van de locaties voor de luchtaanvallen. Op 2 april 2025 bevond u zich in uw auto in Kirkuk toen u fel werd beschoten. U raakte lichtgewond aan uw enkel. Erna verbleef u samen met S. gedurende twee maanden in het huis van uw vaders paternale oom in Kirkuk, u werd er verzorgd. In juni 2025 verhuisde u met S. naar een huurhuis in Suleimaniya. Jullie leefden van de inkomsten van een winkelpand, aan uw ouderlijk huis in Kirkuk, dat u verhuurde. Jullie kwamen amper buiten maar reden soms 's nachts een rondje met de auto. Op 11 augustus 2025 zaten jullie 's nachts in jullie auto dichtbij de Asmar heuvels toen S.'s vader jullie zag. Hij reed met zijn auto op jullie in en veroorzaakte een ongeluk. Jullie vluchtten te voet weg, S.'s vader was te dronken om jullie te achtervolgen. Jullie gingen naar jullie huurhuis. De volgende dag bracht uw broer u zijn auto, uw auto deed hij naar de garage voor herstellingen. In augustus 2025, tijdens uw verblijf in Suleimaniya, reisde u tweemaal naar Kirkuk voor het aanvragen en erna verkrijgen van jullie paspoorten met Turkse visa. Op 1 september 2025 waren u en S. 's nachts thuis toen S.'s zus Asma jullie belde om te zeggen dat hun vader jullie adres te weten was gekomen. Hij was onderweg om jullie te komen vermoorden. Jullie vertrokken meteen naar Kirkuk, u beschikte daar over een nieuwbouwhuis dat nog niet volledig af was. Jullie doken hier gedurende 25 dagen onder, uw broer bracht jullie eten en drinken. Om jullie reis te bekostigen verkocht u uw auto, juwelen en goud. Een vriend van u regelde telefonisch jullie vliegtickets van Irak naar Turkije. Op 25 september 2025 bracht uw broer jullie naar Erbil, jullie reisden diezelfde nacht met het vliegtuig naar Turkije. Jullie reisden te voet en met de auto

verder naar Griekenland. Jullie dienden er een verzoek om internationale bescherming in. Jullie reisden door naar Frankrijk, hier dienden jullie eveneens een verzoek in. Daar contacteerde u uw zus die in het Verenigd Koninkrijk (VK) woont. U regelde met een smokkelaar dat u en S. in een vrachtwagen naar het VK zouden worden gebracht. Echter werd de vrachtwagen tweemaal aangehouden door de Belgische autoriteiten. Bij de tweede keer werden u en S. aangehouden en vervolgens in het centrum voor Illegalen te Brugge geplaatst. Op 23 december 2025 hebt u, alsook uw echtgenote, een eerste verzoek om internationale bescherming in België ingediend. Bij een terugkeer naar Irak vreest u AHAS en S.'s vader.

Ter staving van uw verzoek om internationale bescherming legde u kopieën van de volgende documenten neer: uw Iraaks paspoort (origineel), werkcontracten en andere documenten met betrekking tot M. C. (dd. 2017-2021), documenten en foto's van uw auto, uw curriculum vitae, twee badges van Oxfam, één badge van M. C., een resem logboeken van uw ritten voor M. C. (dd. 2017-2021), foto's van uw werkzaamheden als chauffeur voor de ngo's, een certificaat van een door u gevolgde training voor M. C. (dd. 02.12.2019), foto's van uw huwelijksviering en een foto van de aanrijding door S.'s vader.

Op 23 maart 2026 besliste de Commissaris-generaal tot een weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus in hoofde van zowel u alsook uw echtgenote. Jullie gingen in beroep tegen deze beslissing doch op 10 april 2026 bevestigde de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (RvV) de door het CGVS genomen weigeringsbeslissingen.

Zonder het Belgische grondgebied te verlaten, verzocht u op 20 april 2026 een tweede keer om internationale bescherming. Ook uw echtgenote diende die dag een volgend verzoek in.

In het kader van dit verzoek verwees u naar uw gezondheidssituatie. U bevestigde uw eerdere verklaringen aangaande de problemen die u kende in Irak en stelde dat u deze thans kon bewijzen aan de hand een medisch attest. U werd op 3 april 2026 onderzocht door dokter Louis Ferrant in het gesloten centrum. Deze arts bevestigde dat u een litteken hebt ten gevolge een schotwonde. U meende hiermee uw problemen met de militie AHAB te kunnen staven. Verder merkte u op dat het medisch verslag ook de traumatische gebeurtenissen bewijzen die u in Irak meemaakte. Nog merkte u op dat de dokter heeft vastgesteld dat u zwaar psychologisch trauma hebt dat verband hield met uw verleden en de problemen die u kende met AHAB en de familie van uw echtgenote. Een terugkeer is niet mogelijk omdat dit uw toestand zou verergeren en tot een zware depressie en zelfmoord(neigingen) kon leiden. Tot slot zou u niet in staat zijn om te vliegen en is uw aanwezigheid hier noodzakelijk voor het overleven van uw echtgenote die reeds poogde zelfmoord te plegen. Naar u stelde is er volgens de dokter ook sprake van een kans op een hartaanval. U vreest voor uw leven ingeval van een terugkeer. U zal vermoord worden door de militie AHAB omwille van uw werk voor ngo's en u loopt risico te worden gedood door de familie van uw echtgenote. Uw schoonbroer verliet onlangs de gevangenis in Irak. U legt ter staving een kopie voor van een medisch verslag, opgesteld door dokter Louis Ferrant, d.d. 7 april 2026.

Op 29 april 2026 besliste de Commissaris-generaal in het kader van uw tweede verzoek tot de niet-ontvankelijkheid van uw verzoek. Uw beroep ingediend tegen deze beslissing werd verworpen door de RvV, dit op 11 mei 2026.

U verliet het Belgische grondgebied niet maar diende op 21 mei 2026 een derde verzoek in. U stelt dat de veiligheidssituatie in Irak heel slecht is, dit tengevolge het huidige conflict tussen Iran, Israël en de Verenigde Staten. Er zijn ook dagelijks luchtaanvallen, dit op alle delen van het land. In deze context hebben de aan Iran gelieerde milities de controle gekregen over grote delen van het land. Dit heeft dan rechtstreeks gevolgen voor u, gelet op de problemen die u eerder kende met AHAS omwille van uw voormalige werkzaamheden in Irak. De bedreigingen en achtervolgingen naar u toe zijn reeds erger geworden en er zijn geen sterke veiligheidsinstanties aanwezig die bescherming kunnen bieden. Binnen deze context voelt de vader van uw echtgenote zich ook vrijer en is hij zijn zoektocht naar jullie gestart met de bedoeling jullie te doden, dit omwille van de problemen die jullie eerder kenden. Ingeval van een terugkeer naar Irak vreest u te worden gedood, dit zowel door de milities AHAS alsook door de vader/familie van uw echtgenote.

U verwijst verder naar de verslechterde gezondheidssituatie van uw echtgenote en het feit dat ze reeds twee zelfmoordpogingen ondernam. Ze heeft zware psychische problemen en kan niet leven zonder u. U moet haar helpen met de medicatie, vertalingen, ea. U kampt ook zelf met gezondheidsproblemen, i.c. hartproblemen en ademhalingsproblemen. Uw gezondheidstoestand is danig verslechterd.

Ter staving van uw huidig verzoek legt u prints van verschillende internetartikels betreffen de algemene situatie in Irak voor.

B. Motivering

Wat betreft de beoordeling in toepassing van artikel 48/9 van de Vreemdelingenwet, moet vooreerst worden opgemerkt dat het Commissariaat-generaal naar aanleiding van uw voorgaand verzoek om internationale bescherming géén bijzondere procedurele noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen die het nemen van bepaalde specifieke steunmaatregelen rechtvaardigen.

Op grond van het geheel van de gegevens die actueel in uw administratief dossier voorhanden zijn, kan worden vastgesteld dat er zich géén bijkomende elementen aandienen noch door u worden aangereikt die hier een ander licht op werpen.

U herhaalt, in navolging van wat u reeds eerder aanhaalde, dan wel aan gezondheidsproblemen te hebben, i.c. hart- en ademhalingsproblemen, maar blijft hier weerom steken in het uiten van blote beweringen die u op geen enkele manier staft. Ook in het kader van uw voorgaande verzoek legde u op geen enkel moment enig tastbaar en overtuigend begin van bewijs voor die uw beweerde medische problemen kon onderbouwen. Van uw beweerde psychologische problemen is op heden bovendien ook plots geen sprake meer (zie verklaringen DVZ 3de verzoek).

Bijgevolg blijft de vorige beoordeling onverkort gelden en kan er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Na onderzoek van alle stukken aanwezig in uw administratief dossier, dient vastgesteld te worden dat uw verzoek niet-ontvankelijk moet verklaard worden.

In overeenstemming met artikel 57/6/2, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet, onderzoekt de commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen in geval van een volgend verzoek bij voorrang of er nieuwe elementen of feiten aan de orde zijn, of door de verzoeker zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Bij gebrek aan dergelijke elementen, verklaart de commissaris-generaal het verzoek niet-ontvankelijk.

Wat betreft het feit dat u thans nog maar eens verwijst naar de feiten die u voorheen zou hebben meegemaakt in Irak en de problemen die u er kende met ASAH en de familie van uw echtgenote, moet allereerst nogmaals worden benadrukt dat reeds in het kader van uw eerste verzoek duidelijk werd geoordeeld, en afdoende werd gemotiveerd, dat u de vluchtelingenstatus noch de subsidiaire beschermingsstatus kan worden toegekend daar (i) geen enkel geloof kan worden gehecht aan uw vluchtrelaas en beweerde vrees voor vervolging én (ii) de situatie in uw regio van herkomst toen niet van die aard was om te besluiten tot het bestaan van een reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. De exacte motieven op grond waarvan de Commissaris-generaal tot deze bevindingen kon komen, staan duidelijk en afdoende weergegeven in de beslissing genomen in uw hoofde in het kader van uw eerste verzoek. Deze beslissing, er de erin aangehaalde motieven, werd bovendien bevestigd en integraal overgenomen door de RvV.

Uw tweede verzoek werd vervolgens niet-ontvankelijk verklaard door de Commissaris-generaal daar u geen elementen aanbracht die de eerdere beoordeling in een ander daglicht konden plaatsen.

Gelet op voorgaande mag het dan ook duidelijk zijn dat het thans weerom zonder meer herhalen van dezelfde elementen en volharden dat u ingeval van een terugkeer risico loopt te worden gedood door hetzij ASAH en uw schoonfamilie niet ernstig is en totaal niet kan leiden tot een andersluidende conclusie.

Ook uw verwijzing naar de algemene veiligheidssituatie in Irak tengevolge het aan de gang zijnde conflict tussen Iran en Israël en de VS, doet hieraan geen enkele afbreuk.

Dat de aan Iran gelieerde milities meer controle hebben nu over grote delen van Irak, mag dan eventueel wel zijn, dat zulks een toegenomen risico inhoudt voor u, snijdt geen hout daar uw beweerde problemen met ASAH op zich sowieso niet geloofwaardig zijn. Hetzelfde kan worden opgemerkt betreffende uw bewering dat u groter risico loopt nu te worden gedood door de vader van uw vrouw omdat hij nu meer vrijheid heeft gelet op de afwezigheid van sterke veiligheidsinstanties. Ook deze bewering houdt geen steek daar aan de problemen met uw schoonvader/-familie an sich al geen geloof wordt gehecht.

De Commissaris-generaal betwist niet dat het conflict tussen Iran en Israël en de VS ook een impact heeft op Irak, doch dit volstaat niet om thans te besluiten tot het bestaan van een reëel risico op het lijden van ernstige schade in uw hoofde, zoals hieronder verder zal blijken. Kan hier overigens volledigheidshalve nog worden aan toegevoegd dat uit de beschikbare informatie blijkt dat het geweld zich geografisch vooral in de KAR (vooral Erbil en Sulaymaniyah), Bagdad en provincies zoals Anbar en Ninewa concentreert.

U bent afkomstig van Kirkuk en het bestaan van een reëel risico op het lijden van ernstige schade dient in uw hoofde dan ook ten aanzien van Kirkuk te worden beoordeeld (zie infra).

Waar u verder nogmaals verwijst naar uw gezondheidsproblemen die danig verslechterd is, kan nogmaals herhaald worden dat u deze blote beweringen, zowel wat uw gezondheidsproblemen op zich, noch wat de verslechtering betreft, op geen enkele manier staft. U herhaalt zonder meer gewoon dat hartproblemen zouden zijn vastgesteld, een element wat u ook aanhaalde in het kader van uw tweede verzoek. Echter, reeds in het kader van uw tweede verzoek kon worden vastgesteld dat u deze beweerde problemen niet wist te staven. Wat het medisch verslag betreft wat u toen voorlegde kon overigens op grond van verschillende pertinente bevindingen worden besloten dat aan dit document niet de minste bewijswaarde kon worden toegekend. De exacte motieven op grond waarvan tot deze bevinding kon gekomen worden, staan duidelijk en afdoende weergegeven in de beslissing genomen in uw hoofde in het kader van uw tweede verzoek. De beslissing, en de erin aangehaalde motieven werden bovendien integraal gevolgd en bevestigd door de RvV. U brengt ook thans geen elementen aan die uw beweerde hart- dan wel andere gezondheidsproblemen kunnen staven en kan dan ook totaal niet overtuigen dat een terugkeer naar Irak voor u omwille van uw gezondheidssituatie niet mogelijk zou zijn.

Zoals reeds aangehaald blijkt vreemd genoeg van uw eerder aangehaalde zware psychologische problemen op heden ook totaal geen sprake meer. Dit bevestigt eens te meer dat in het kader van uw tweede verzoek

terecht werd geoordeeld dat aan het voorgelegde medisch verslag, waarin toen ook uw psychologische problemen aan bod kwamen, geen enkele bewijswaarde kon worden toegekend.

Dat u nu zelf ook geen enkele melding meer maakt van uw zware trauma's en psychologisch moeilijke situatie wijst er verder op dat er duidelijk geen graten in ziet uw verklaringen aan te passen, zelfs aan te dikken, naargelang het u uitkomt. Het hoeft geen betoog dat dit uw geloofwaardigheid niet ten goede komt.

Wat verder de slechte gezondheidssituatie van uw echtgenote betreft, moet worden vastgesteld dat u ook hier niet verder komt dan het zonder meer uiten van blote beweringen die op geen enkele manier gestaafd worden.

U verwees ook reeds in het kader van uw tweede verzoek naar de gezondheidssituatie van uw echtgenote en ook uw echtgenote zelf verwees hiernaar in het kader van haar eigen tweede verzoek. Ook zij legde toen een medisch verslag voor waarmee ze meende haar problematische gezondheidssituatie te kunnen staven. In haar hoofde kon eveneens worden vastgesteld dat aan het voorgelegde attest niet het minste bewijs kon worden toegekend. Ook deze beslissing werd volledig gevolgd en overgenomen door de RvV. Voor een duidelijk zicht op de motieven die aan deze redenering ten grondslag liggen kan verwezen worden naar beslissing zoals genomen in haar hoofde in het kader van haar tweede verzoek. Een kopie van deze beslissing werd toegevoegd aan uw administratief dossier.

Het thans opnieuw zonder meer opwerpen dat uw echtgenote er heel slecht aan toe is én dat u omwille van haar slechte gezondheid niet kan terugkeren naar Irak, zonder hiervoor het minste tastbare en overtuigende begin van bewijs voor te leggen, brengt dan ook geen zoden aan de dijk. Ook uw echtgenote zelf toont in het kader van haar huidige verzoek haar beweerd ernstige gezondheidssituatie op geen enkele manier in concreto aan.

Naast de toekenning van de vluchtelingenstatus kan aan een verzoeker om internationale bescherming de subsidiaire beschermingsstatus worden toegekend wanneer er ernstige redenen zijn om aan te nemen dat een burger die naar dat land of, in voorkomend geval, naar de betrokken regio terugkeert, daar louter door zijn aanwezigheid een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

Bij de beoordeling van de huidige veiligheidssituatie in Irak is rekening gehouden met het rapport UNHCR International Protection Considerations with Regard to People Fleeing the Republic of Iraq van januari 2024 (beschikbaar op <https://www.refworld.org/policy/countrypos/unhcr/2024/en/147247> of <https://www.refworld.org>) en de EUAA Country Guidance Note: Iraq van november 2024 (beschikbaar op <https://euaa.europa.eu/publications/country-guidance-iraq-november-2024> of <https://euaa.europa.eu/asylumknowledge/country-guidance>).

Nergens in de bovengenoemde richtlijnen beveelt de UNHCR aan om een aanvullende vorm van bescherming te verlenen aan Iraakse asielzoekers op basis van een analyse van de algemene veiligheidssituatie in het land. De UNHCR benadrukt daarentegen dat elke aanvraag voor internationale bescherming moet worden beoordeeld op basis van de specifieke feiten van het geval. Gezien het wisselende karakter van het conflict in Irak moet elk verzoek om internationale bescherming van een Iraakse onderdaan zorgvuldig worden onderzocht, en dit in het licht van enerzijds het door de betrokken verzoeker aangedragen bewijsmateriaal en anderzijds actuele en betrouwbare informatie over de situatie in Irak. Het UNHCR wijst erop dat verzoekers afkomstig uit conflictgebieden, afhankelijk van de omstandigheden van hun individuele situatie, bescherming nodig kunnen hebben voor zover zij het risico lopen te worden blootgesteld aan een ernstige en individuele bedreiging voor hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld.

In de bovengenoemde „EUAA Guidance Note” wordt, in overeenstemming met de jurisprudentie van het Hof van Justitie, benadrukt dat het bestaan van een gewapend conflict op zich niet voldoende is om de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen, maar dat er ten minste sprake moet zijn van een situatie van willekeurig geweld. In de „EUAA Guidance Note” wordt erop gewezen dat de mate van willekeurig geweld per regio verschilt en dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie per provincie rekening moet worden gehouden met de volgende elementen: (i) de aanwezigheid van daders van geweld; (ii) de aard van de gebruikte methoden en tactieken; (iii) de frequentie van veiligheidsincidenten; (iv) de geografische omvang van het geweld binnen de provincie; (v) het aantal burgerslachtoffers; en (vi) de mate waarin burgers de provincie zijn ontvlucht als gevolg van het gewapende conflict.

Met bovenstaande aspecten wordt rekening gehouden bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Irak, die gebaseerd is op alle informatie waarover het CGVS over het land beschikt (zie infra). Er wordt ook rekening gehouden met andere indicatoren, in de eerste plaats bij het onderzoek naar de individuele beschermingsbehoefte, maar ook bij het onderzoek naar de beschermingsbehoefte in verband met de veiligheidssituatie in de regio van herkomst, indien de bovengenoemde indicatoren niet volstaan om het reële risico voor burgers te beoordelen.

Uit een grondige analyse van de beschikbare informatie blijkt dat de veiligheidssituatie in Irak sinds 2013 grotendeels is bepaald door de opkomst van Islamitische Staat (IS) en de strijd daartegen, en sinds de zomer van 2020 door het conflict tussen de Turkse strijdkrachten en diverse gewapende groeperingen (zoals de PKK) in het noorden van het land. Meer recentelijk heeft het conflict tussen Iran, Israël en de VS zich in beperkte mate uitgebreid naar een reeks buurlanden. Aangezien er zich verschillende pro-Iraanse groeperingen op Iraaks grondgebied bevinden, is Irak niet ontsnapt aan deze uitbreiding van het conflict: er hebben aanvallen plaatsgevonden op en vanuit het grondgebied van de Republiek Irak (zie de COI Focus

Irak – Veiligheidssituatie van 29 augustus 2025 (bijgewerkt), beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_irak_veiligheidssituatie_20250829.pdf; het EUAA Country of Origin Report Iraq: Security situation van mei 2024, beschikbaar op https://www.cgra.be/sites/default/files/rapporten/euaa_coi_report_iraq_security_situation_20240523.pdf, het EUAA COI Country Focus: Iraq van oktober 2025 beschikbaar op https://www.cgra.be/sites/default/files/rapporten/euaa_coi_report_iraq_country_focus_20251001.pdf en de COI Focus Irak – De invloed van de Iran-oorlog op de veiligheidssituatie in Irak van mei 2026 (beschikbaar op https://www.cgra.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_irak_de_invloed_van_de_iran-oorlog_op_de_veiligheidssituatie_20260519.pdf) of <https://www.cgra.be/fr>). Uit de bovengenoemde bronnen blijkt duidelijk dat het niveau van geweld, de omvang van het willekeurige geweld en de impact ervan in Irak van regio tot regio verschillen. Deze regionale verschillen zijn kenmerkend voor de veiligheidssituatie in Irak.

Daarom moet niet alleen rekening worden gehouden met de huidige situatie in Irak, maar ook met de veiligheidssituatie in de regio waar u vandaan komt. Gezien uw verklaringen over de regio in Irak waar u vandaan komt, is het in dit geval aangewezen om de veiligheidssituatie in de provincie Kirkuk te beoordelen. Deze regio omvat vier districten: Kirkuk, Dibil, Hawija en Daquq. In 2022 werd de bevolking van de provincie geschat op 1.770.765 personen.

De provincie Kirkuk, die wordt gekenmerkt door haar etnisch-religieuze diversiteit, is van groot strategisch en economisch belang vanwege haar oliereserves. De algemene situatie hangt daar vooral af van de relaties tussen de Iraakse centrale overheid en de Koerdische autoriteiten, die zelf verdeeld zijn tussen de Patriottische Unie van Koerdistan (PUK) en de Democratische Partij van Koerdistan (KDP) vanwege een politiek geschil over de provincie. De hoofdstad van de provincie, Kirkuk, en de aangrenzende gebieden van de Koerdische Autonome Regio (KAR) worden beschouwd als betwiste gebieden. Hoewel de Iraakse regering sinds het Koerdische zelfbeschikkingsreferendum van 2017 de controle over de hele provincie opeist, is de situatie ter plaatse complexer. De Iraqi Security Forces (ISF), de Koerdische veiligheidstroepen, de Popular Mobilization Forces (PMF) en aanverwante lokale milities zijn allemaal aanwezig in de provincie. De versnippering van de veiligheidsactoren, hun gebrekkige samenwerking en de onduidelijkheid over de taakverdeling hebben een negatief effect op de stabiliteit in de regio. Verschillende etnisch-religieuze groepen worden gediscrimineerd en zijn soms het slachtoffer van geweld door reguliere troepen. Sommige veiligheidsactoren profiteren van deze situatie en ontplooiën criminele activiteiten, zoals brandstofsomkel en afpersing. De etnische spanningen tussen Koerden en Arabieren zijn nog verder toegenomen als gevolg van het arabiseringsbeleid dat volgens de Koerden in de betwiste gebieden wordt gevoerd. De Turkmensen vrezen op hun beurt gemarginaliseerd te worden in het kader van het conflict tussen Koerden en Arabieren.

Sommige waarnemers stellen bovendien vast dat deze instabiliteit wordt aangewakkerd door buitenlandse actoren in de regio, zoals Iran of Turkije. Deze twee landen hebben inderdaad een duidelijk belang bij de olievelden in de regio en voorzien rivaliserende gewapende groeperingen die daar actief zijn van financiële middelen en materieel.

Hoewel de spanningen voelbaar zijn, blijven uitbarstingen en andere veiligheidsincidenten zeldzaam en wordt het geweld over het algemeen onder controle gehouden.

IS blijft aanwezig in de provincie via enkele buitenposten die het in staat stellen een bevoorradingslijn op te zetten. De groep slaagt erin zich in de bergen te handhaven vanwege de obstakels die deze vormen voor de veiligheidsactoren, en daaruit vloeit een zekere bewegingsvrijheid voort. De militaire middelen van IS zijn de afgelopen jaren aanzienlijk afgenomen, met als gevolg dat de aanvallen van zijn strijders worden uitgevoerd met lichte wapens of explosieven en niet bedoeld zijn om terrein te winnen. Dat gezegd hebbende, hebben de voortdurende inspanningen van de veiligheidsactoren in de regio, zoals de PMF en de ISF, het mogelijk gemaakt om het handelingsvermogen van de terroristische groepering aanzienlijk te belemmeren. Er is overigens een niet te verwaarlozen afname van het aantal aanslagen sinds januari 2025 waarneembaar.

De doelwitten van deze aanvallen zijn zowel leden van de ISF en de PMF als de gebouwen die zij bezetten, en dit in verschillende provincies zoals Daquq, Dibil, Al-Hawija en de stad Kirkuk. Deze aanvallen hebben ook burgerslachtoffers veroorzaakt die banden hadden met leden van de veiligheidstroepen. IS streeft niet naar territoriale controle over Kirkuk, maar wil het gezag van de autoriteiten ondermijnen door middel van guerrillatactieken, waaronder aanslagen met IED's, aanslagen op vooraanstaande leden van de gemeenschap, ontvoeringen en afpersing ten koste van de lokale bevolking. De organisatie richt zich ook op vermeende medewerkers van de Iraakse autoriteiten, clanleiders en mokhtars. De ISF zetten op hun beurt hun antiterroristische operaties voort, met name via luchtaanvallen en grondoperaties.

In de hele provincie Kirkuk doen zich veiligheidsincidenten voor. In de periode van 1 januari 2024 tot 1 augustus 2025 is het aantal veiligheidsincidenten relatief laag gebleven. Zowel het aantal incidenten waarbij burgerslachtoffers vielen als het aantal burgerslachtoffers zelf is laag gebleven.

Volgens ACLED (Armed Conflict Location and Event Data Project) heeft het conflict tussen Iran, Israël en de VS de afgelopen maanden het meest bijgedragen aan de onveiligheid in de provincie. Tussen 28 februari en 17 april 2026 werden in totaal 31 veiligheidsincidenten gemeld. Hiervan werden er 17 veroorzaakt door Israëlisch-Amerikaanse troepen, slechts 1 door het Korps van de Islamitische Revolutionaire Garde van Iran (IRGC) en 5 door pro-Iraanse groeperingen (23 in totaal). Ondanks de impact van het conflict meldt ACLED geen burgerslachtoffers in deze periode.

Volgens de IOM telde Irak op 31 december 2024 1.031.475 ontheemden (IDP's). De IOM meldt dat 4.927.890 ontheemde Iraakse burgers inmiddels zijn teruggekeerd naar hun regio van herkomst. Een groot deel van de ontheemden uit de provincie Kirkuk is ook naar huis teruggekeerd. Uit de cijfers blijkt echter dat er nog steeds 66.715 inwoners van de provincie Kirkuk onder de ontheemden zijn. Naast een duurzame hervestiging op de plaats waarheen zij waren gevlucht, zijn er diverse redenen waarom ontheemden niet terugkeren naar hun regio van herkomst. Het gebrek aan werkgelegenheid, basisvoorzieningen en huisvestingsmogelijkheden, de onzekere veiligheidssituatie in de regio van herkomst of de veranderde etnisch-religieuze samenstelling van de bevolking worden met name genoemd als redenen om niet terug te keren. Ten slotte kan de aanwezigheid van lokale milities een belemmering vormen voor de terugkeer van de ontheemden.

Volgens de "EUAA Guidance Note" kan er voor geen enkele provincie van Irak worden geconcludeerd dat er sprake is van een situatie waarin het willekeurige geweld in het kader van een gewapend conflict dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt te worden blootgesteld aan ernstige schade in de zin van artikel 15c van de (herschikte) Kwalificatierichtlijn. Voor de provincie Kirkuk wordt er gesteld dat er willekeurig geweld plaatsvindt in het kader van een gewapend conflict, maar niet op een hoog niveau waardoor een hoger niveau van persoonlijke omstandigheden vereist is om een reëel risico op het lijden van ernstige schade op grond van artikel 15(c) van de Kwalificatierichtlijn, aan te tonen.

Voor de volledigheid moet nog worden opgemerkt dat het Europees Hof voor de Rechten van de Mens in het arrest in de zaak D. e.a. tegen Roemenië van 14 januari 2020 (zaak nr. 75953/16) het Europees Hof voor de Rechten van de Mens nogmaals zijn standpunt heeft bevestigd met betrekking tot de mogelijke schending van artikel 3 van het EVRM als gevolg van de veiligheidssituatie in Irak. Het Hof stelde vast dat er geen aanwijzingen waren dat de situatie in Irak significant zou zijn veranderd sinds zijn arresten in de zaken J.K. e.a. tegen Zweden (zaak nr. 59166/12) en A.G. tegen België (zaak nr. 68739/14), die respectievelijk op 23 augustus 2016 en 19 september 2017 zijn gewezen, waarin het Hof oordeelde dat de veiligheidssituatie in Irak niet van dien aard is dat de uitzetting van een persoon een schending van artikel 3 van het EVRM zou vormen.

In het kader van de beoordelingsmarge waarover zij beschikt, rekening houdend met de voorgaande vaststellingen en na een grondige analyse van de beschikbare informatie, is de commissaris-generaal tot de conclusie gekomen dat de huidige situatie in de provincie Kirkuk niet van dien aard is dat burgers, louter vanwege hun aanwezigheid ter plaatse, een reëel risico lopen het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging voor hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict in de zin van artikel 48/4 § 2 c) van de Vreemdelingenwet.

Daarom rijst de vraag of u zich kunt beroepen op omstandigheden die specifiek op u van toepassing zijn en die de ernst van de dreiging die voortvloeit uit het willekeurige geweld in de provincie Kirkuk voor u zodanig kunnen vergroten dat moet worden aangenomen dat u bij terugkeer naar deze provincie zou worden blootgesteld aan een reëel risico op ernstige bedreigingen voor uw leven of uw persoon.

U laat na het bewijs te leveren dat u specifiek geraakt wordt, om redenen die te maken hebben met uw persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld te Kirkuk. Voor zover u zou menen dat u omwille van uw gezondheidssituatie niet kan terugkeren naar Irak, kan in deze nogmaals herhaald worden dat u geenszins heeft aangetoond dat u kampt met een dermate ernstige medische en/of psychische problematiek dat u hierdoor een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van het willekeurig geweld te Kirkuk.

Evenmin beschikt het CGVS over elementen die erop wijzen dat er in uw hoofde omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat u een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld.

De door u voorgelegde internetartikels kunnen geen ander licht werpen op voorgaande. Uzelf noch uw persoonlijke situatie wordt in deze artikels vermeld. De loutere verwijzing naar de algemene situatie kan het bestaan van een persoonlijke nood aan internationale bescherming niet aantonen. U dient het bestaan van een nood aan internationale bescherming in concreto aan te tonen, doch blijft hier duidelijk in gebreke.

Gelet op voorgaande, brengt u dan ook geen nieuwe elementen of feiten aan die de kans aanzienlijk groter maken dat u voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Evenmin beschikt het CGVS over dergelijke elementen.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, verklaar ik uw verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk in de zin van artikel 57/6/2, § 1 van de Vreemdelingenwet.

Ik vestig uw aandacht op het feit dat tegen deze beslissing een niet schorsend beroep kan worden ingediend overeenkomstig artikel 39/70, 2e lid van de Vreemdelingenwet.

Dit beroep dient te worden ingediend binnen een termijn van 10 dagen na de kennisgeving van de beslissing. Indien u zich echter op het ogenblik van uw aanvraag in een situatie van vasthouding of detentie bevond of ter beschikking was gesteld van de regering dient het beroep ingediend te worden binnen een termijn van 5 dagen na de kennisgeving van de beslissing (artikel 39/57, § 1, 2e lid, 3° van de Vreemdelingenwet samen gelezen met artikel 74/8 of 74/9 van dezelfde wet).

Ik breng de minister en haar gemachtigde ervan op de hoogte dat er, in het licht van de voorgaande vaststellingen en rekening houdend met alle relevante feiten in verband met de verzoeken om internationale bescherming van betrokkene en met het volledige administratieve dossier, geen element bestaat waaruit kan blijken dat een verwijdering of terughrijving van betrokkene naar zijn land van nationaliteit of van gewoonlijk verblijf het nonrefoulementbeginsel zou schenden in het licht van de artikelen 48/3 en 48/4 van de vreemdelingenwet.”

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Het verzoekschrift

In een enig middel voert verzoeker de schending aan van artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (hierna: het EVRM), van de artikelen 48/3, 48/4, 48/6, 48/8 en 57/6/2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) en van de algemene beginselen van behoorlijk bestuur waaronder in het bijzonder de zorgvuldigheidsplicht.

Verzoeker geeft aan niet akkoord te gaan met de weigeringsmotieven in de bestreden beslissing en tracht deze te weerleggen.

Na een feitelijke en juridische uiteenzetting gaat hij nader in op de drastische verslechtering van de veiligheidssituatie in Irak en de instorting van de staatsbescherming met verwijzing naar algemene landeninformatie. Verder beklemtoont hij zijn profiel als een Koerdische man uit Kirkuk die jarenlang heeft gewerkt voor prominente ngo's waardoor hij meent een specifieke kwetsbaarheid te hebben. Daarnaast stipt verzoeker zijn medische situatie aan en wijst op de bijgebrachte stukken. Verzoeker betoogt dat zijn fysieke en mentale fragiliteit persoonlijke omstandigheden uitmaken die relevant zijn bij de beoordeling in het kader van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

2.2. Stukken

2.2.1. Ter staving van het verzoekschrift worden volgende stukken toegevoegd:

- Medisch attest van 7 april 2026;
- Psychiatrisch attest van 23 april 2026.

2.2.2. Op 17 juni 2026 brengt verzoeker ter terechtzitting overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet aan de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) een aanvullende nota bij waaraan een medisch stuk van 11 juni 2026 inzake laboresultaten in hoofde van de echtgenote wordt toegevoegd.

2.3. Beoordeling

2.3.1. De bestreden beslissing steunt op artikel 57/6/2, § 1 van de Vreemdelingenwet dat bepaalt als volgt:

“§ 1. Na ontvangst van het volgend verzoek dat door de minister of diens gemachtigde werd overgezonden op grond van artikel 51/8, onderzoekt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen bij voorrang of er nieuwe elementen of feiten aan de orde zijn, of door de verzoeker zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Bij gebrek aan dergelijke elementen of feiten verklaart de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen het verzoek niet-ontvankelijk. In het andere geval, of indien de verzoeker voorheen enkel het voorwerp heeft uitgemaakt van een beslissing tot beëindiging bij toepassing van artikel 57/6/5, § 1, 1°, 2°, 3°, 4° of 5° verklaart de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen het verzoek ontvankelijk.

Bij het in het eerste lid bedoelde onderzoek houdt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen in voorkomend geval rekening met het feit dat de verzoeker zonder geldige uitleg heeft nagelaten, tijdens de vorige procedure, in het bijzonder bij het aanwenden van het in artikel 39/2 bedoelde rechtsmiddel, de elementen te doen gelden die de indiening van zijn volgend verzoek rechtvaardigen.”

Om een volgend verzoek om internationale bescherming ontvankelijk te kunnen verklaren, moeten er bijgevolg nieuwe elementen aanwezig zijn die de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoeker om internationale bescherming in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling of voor subsidiaire bescherming.

De parlementaire voorbereiding van de wet van 8 mei 2013 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, van de wet van 12 januari 2007 betreffende de opvang van asielzoekers en van bepaalde andere categorieën

van vreemdelingen en van de organieke wet van 8 juli 1976 betreffende de openbare centra voor maatschappelijk welzijn, verduidelijkt dat deze kans onder meer aanzienlijk groter wordt wanneer een verzoeker om internationale bescherming pertinente, geloofwaardige nieuwe elementen aanreikt en terzelfder tijd aannemelijk maakt dat hij deze niet eerder kon aanbrengen. De kans wordt daarentegen niet aanzienlijk groter wanneer de nieuw aangereikte elementen an sich bijvoorbeeld niet bewijsvoerend voorkomen omdat de bijkomende verklaringen incoherent of ongeloofwaardig zijn of wanneer de nieuwe stukken duidelijke inhoudelijke of vormelijke gebreken vertonen. De kans wordt evenmin aanzienlijk groter wanneer de nieuwe elementen of bevindingen bijvoorbeeld louter een aanvulling vormen van een situatie die voordien niet betwist, doch ongegrond bevonden werd, slechts betrekking hebben op elementen die niet de essentie van een eerdere weigeringsbeslissing uitmaken, een voortzetting vormen van een relaas dat op diverse wezenlijke punten ongeloofwaardig werd bevonden, louter algemeen van aard zijn, geen verband leggen met de individuele omstandigheden van de verzoeker om internationale bescherming en anderszins evenmin aantonen dat de algemene situatie van aard is om een beschermingsstatus te wettigen (Parl.St. Kamer, 2012-2013, nr. 53 2555/001, 23-24).

De terminologische wijziging, ontvankelijkheid in plaats van inoverwegingneming - oud artikel 57/6/2 van de Vreemdelingenwet sprak over het al dan niet in overweging nemen van een asielerzoek, daar waar er in de huidige bepaling sprake is van het al dan niet ontvankelijk verklaren van het volgend verzoek om internationale bescherming -, heeft geen enkele impact op de ratio legis die leidde tot de invoering van oud artikel 57/6/2 door de wet van 8 mei 2013, noch op de draagwijdte van het onderzoek van de commissaris-generaal (Parl.St. Kamer, 2016-2017, nr. 54 2548/001, 116).

2.3.2. Wat betreft de bijzondere procedurele noden, kan vooreerst worden gewezen op volgende concrete motieven in de bestreden beslissing:

“Wat betreft de beoordeling in toepassing van artikel 48/9 van de Vreemdelingenwet, moet vooreerst worden opgemerkt dat het Commissariaat-generaal naar aanleiding van uw voorgaand verzoek om internationale bescherming géén bijzondere procedurele noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen die het nemen van bepaalde specifieke steunmaatregelen rechtvaardigen.

Op grond van het geheel van de gegevens die actueel in uw administratief dossier voorhanden zijn, kan worden vastgesteld dat er zich géén bijkomende elementen aandienen noch door u worden aangereikt die hier een ander licht op werpen.

U herhaalt, in navolging van wat u reeds eerder aanhaalde, dan wel aan gezondheidsproblemen te hebben, i.c. hart- en ademhalingsproblemen, maar blijft hier weerom steken in het uiten van blote beweringen die u op geen enkele manier staaft. Ook in het kader van uw voorgaande verzoek legde u op geen enkel moment enig tastbaar en overtuigend begin van bewijs voor die uw beweemde medische problemen kon onderbouwen.

Van uw beweemde psychologische problemen is op heden bovendien ook plots geen sprake meer (zie verklaringen DVZ 3de verzoek).

Bijgevolg blijft de vorige beoordeling onverkort gelden en kan er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.”

Verzoeker meent een specifieke kwetsbaarheid te hebben en wijst inzake zijn medische problematiek op de aan het verzoekschrift toegevoegde medische verslagen.

De Raad oordeelt dat verzoekers betoog geen ander licht kan werpen op verweerders correcte conclusie dat de vorige beoordeling onverkort gelden en dat er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat verzoekers rechten gerespecteerd worden en dat hij in de gegeven omstandigheden heeft kunnen voldoen aan haar verplichtingen.

Immers benadrukt verzoeker louter de door hem reeds eerder aangehaalde medische problematiek waarmee al rekening werd gehouden in het kader van zijn vorige beschermingsverzoeken en brengt hij geenszins nieuwe, valabele elementen bij die een ander licht kunnen werpen op de motieven in de bestreden beslissing en meer bepaald op de overwegingen in het arrest nr. 346 485 van 11 mei 2026.

De stukken die worden toegevoegd aan het verzoekschrift betreffen stukken die reeds werden neergelegd in het vorig beschermingsverzoek waarmee reeds omstandig rekening werd gehouden in voormeld arrest nr. 346 485 van 11 mei 2026 waarbij kan gewezen worden op volgende pertinente overwegingen van de Raad:

“Verzoekende partij voegt als bijlage bij haar verzoekschrift opnieuw voormeld medisch verslag, opgesteld door dokter L. F. op 7 april 2026 (bijlage 2). Daarnaast voegt verzoekende partij als bijlage bij haar verzoekschrift tevens een psychiatrisch verslag van 23 april 2026 opgesteld door psychiater P. M. (bijlage 3). Zij benadrukt dat in deze verslagen respectievelijk wordt vastgesteld dat zij kampt met een posttraumatisch stresssyndroom en een ernstige posttraumatische depressie. De Raad stelt evenwel vast dat noch uit het medisch verslag van dokter L. F. noch uit het thans bijgebrachte psychiatrisch verslag blijkt dat aan de in de verslagen gedane vaststellingen enig diepgaand medisch onderzoek voorafging. De eerder beknopte verslagen bevatten niet de minste informatie over de eventuele onderzoeken op basis waarvan deze, toch wel complexe, diagnoses van posttraumatisch stresssyndroom en ernstige posttraumatische depressie werden gesteld. Bovendien blijken deze verslagen zich te steunen op vaststellingen die werden gedaan tijdens een enkele raadpleging. Uit niets blijkt dan ook dat de gedane vaststellingen op meer zijn gebaseerd

dan de loutere verklaringen van verzoekende partij. Dat enig diepgaand medisch onderzoek plaatsvond, blijkt nergens uit. Deze medische verslagen zijn dan ook niet van aard de door verzoekende partij voorgehouden ernstige psychische problemen aan te tonen, laat staan dat hieruit zou kunnen blijken dat verzoekende partij niet bij machte zou zijn (geweest) om haar procedure internationale bescherming te doorlopen, de verschillende onderhouden in dit kader te volbrengen en daarbij gedegen verklaringen af te leggen. Dient derhalve te worden besloten dat verzoekende partij niet concreet aantoont of hard maakt dat er bijkomende steunmaatregelen hadden moeten worden genomen. Evenmin preciseert zij waaruit deze steunmaatregelen dan wel hadden moeten bestaan. Voorts duidt zij niet hoe dit van invloed had kunnen zijn op de behandeling van haar verzoek om internationale bescherming of de in de bestreden beslissing gedane beoordeling.”

De Raad moet in casu opmerken dat uit de voorliggende stukken geenszins blijkt dat verzoeker in de onmogelijkheid verkeerde of verhinderd was gedegen en volwaardige verklaringen af te leggen. Zodoende kan niet vastgesteld worden dat verzoekers fysieke/psychologische staat een impact zou hebben gehad op zijn vermogen om aan de asielprocedure deel te nemen.

Ten slotte moet opgemerkt worden dat ook thans niet wordt geduid welke specifieke steunmaatregelen er hadden genomen kunnen worden, noch wordt er concreet toegelicht welke invloed deze op de beoordeling zouden hebben.

Gelet op voorgaande vaststellingen kan op goede gronden geoordeeld worden dat er zich geen bijkomende elementen aandienen noch door verzoeker worden aangereikt die een ander licht werpen op de eerdere beoordeling in het kader van zijn vorige verzoek waar vastgesteld werd dat in zijn hoofd geen procedurele noden aanwezig waren die het nemen van bepaalde specifieke steunmaatregelen zouden rechtvaardigen, en dat aldus de vorige beoordeling met betrekking tot de bijzondere procedurele noden onverkort blijft gelden en redelijkerwijze aangenomen kan worden dat verzoekers rechten van werden gerespecteerd en dat hij kon voldoen aan zijn verplichtingen.

2.3.3. Onderzoek van de nieuwe elementen

2.3.3.1. In het kader van zijn huidig (tweede) volgend verzoek om internationale bescherming wijst verzoeker op de verslechterde omstandigheden in Irak wegens conflicten in de regio. Er wordt hierbij toegelicht dat door deze veiligheidssituatie de aan Iran gelieerde gewapende groeperingen, waaronder AHAS de volledige controle over grote delen van het land. Verzoeker wijst op zijn voormalige werkzaamheden en de problemen die hieruit voortvloeiden alsook op de familiale problemen onder meer met zijn schoonvader en schoonfamilie wegens het huwelijk met zijn echtgenote.

Daarnaast wijst verzoeker op de verslechterde gezondheidssituatie van zijn echtgenote alsook op zijn eigen gezondheidsproblemen.

Ter ondersteuning van het huidig (tweede) volgend verzoek legt verzoeker op het CGVS verschillende prints van internetartikels neer betreffende de algemene situatie in Irak.

De kernvraag is of deze elementen kunnen worden gekwalificeerd als nieuwe elementen die de kans aanzienlijk groter maken dat verzoeker voor erkenning als vluchteling of voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus in aanmerking komt.

2.3.3.2. In de bestreden beslissing wordt op terechte wijze gemotiveerd dat het tweede volgend verzoek om internationale bescherming van verzoeker niet-ontvankelijk moet worden verklaard omdat verzoeker geen nieuwe elementen of feiten aanbrengt die de kans aanzienlijk groter maken dat hij voor erkenning als vluchteling of voor subsidiaire bescherming in aanmerking komt en dat het commissariaat-generaal evenmin over dergelijke elementen beschikt.

2.3.3.3. Na lezing van het administratief dossier besluit de Raad in navolging van de commissaris-generaal dat verzoeker geen nieuwe elementen aanbrengt die de kans aanzienlijk groter maken dat hij voor erkenning als vluchteling of voor subsidiaire bescherming in aanmerking komt.

De Raad stelt vast dat verzoeker in voorliggend verzoekschrift geen overtuigende argumenten bijbrengt die het geheel van motieven - die pertinent en draagkrachtig zijn, die steun vinden in het administratief dossier en op grond waarvan terecht wordt besloten dat hij geen nieuwe elementen of feiten heeft aangebracht - kunnen weerleggen of ontkrachten. Het komt verzoeker toe om voormelde motieven van de bestreden beslissing aan de hand van concrete elementen en argumenten in een ander daglicht te plaatsen, waartoe hij zoals hierna zal blijken echter in gebreke blijft.

2.3.3.4. Waar verzoeker volhardt in zijn eerdere verklaringen die hij in het kader van zijn eerdere verzoeken heeft uiteengezet aangaande zijn vrees voor vervolging wegens zijn voormalige werkzaamheden en de familiale problemen wegens zijn huwelijk, kan samen met verweerder beklemtoond worden dat deze in het kader van zijn eerdere beschermingsverzoeken reeds door het CGVS en de Raad op omstandige wijze werden beoordeeld.

In de bestreden beslissing wordt pertinent opgemerkt:

“Wat betreft het feit dat u thans nog maar eens verwijst naar de feiten die u voorheen zou hebben meegemaakt in Irak en de problemen die u er kende met ASAH en de familie van uw echtgenote, moet allereerst nogmaals worden benadrukt dat reeds in het kader van uw eerste verzoek duidelijk werd geoordeeld, en afdoende werd gemotiveerd, dat u de vluchtelingenstatus noch de subsidiaire beschermingsstatus kan worden toegekend daar (i) geen enkel geloof kan worden gehecht aan uw vluchtrelaas en beweerde vrees voor vervolging én (ii) de situatie in uw regio van herkomst toen niet van die aard was om te besluiten tot het bestaan van een reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. De exacte motieven op grond waarvan de Commissaris-generaal tot deze bevindingen kon komen, staan duidelijk en afdoende weergegeven in de beslissing genomen in uw hoofde in het kader van uw eerste verzoek. Deze beslissing, er de erin aangehaalde motieven, werd bovendien bevestigd en integraal overgenomen door de RvV.

Uw tweede verzoek werd vervolgens niet -ntvankelijk verklaard door de Commissaris-generaal daar u geen elementen aanbracht die de eerdere beoordeling in een ander daglicht konden plaatsen.

Gelet op voorgaande mag het dan ook duidelijk zijn dat het thans weerom zonder meer herhalen van dezelfde elementen en volharden dat u ingeval van een terugkeer risico loopt te worden gedood door hetzij ASAH en uw schoonfamilie niet ernstig is en totaal niet kan leiden tot een andersluidende conclusie.”

Er wordt hierbij benadrukt dat de Raad niet bevoegd is om naar aanleiding van de beoordeling van het huidige tweede volgend verzoek om internationale bescherming, de beslissing met betrekking tot verzoekers vorige verzoeken om internationale bescherming nogmaals te beoordelen in beroep. De Raad bemerkt dat eens hij een beslissing over een bepaald verzoek om internationale bescherming heeft genomen, de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wat dat verzoek betreft, zijn rechtsmacht heeft uitgeput (RvS 19 juli 2011, nr. 214.704). Hij mag derhalve, zonder het principe van het gewijsde van een rechterlijke uitspraak te schenden, niet opnieuw uitspraak doen over elementen die reeds in een beslissing met betrekking tot een eerder verzoek werden beoordeeld en die als vaststaand moeten worden beschouwd, behoudens voor zover er kan worden vastgesteld dat er een nieuw element aanwezig is in de zin van artikel 57/6/2 van de Vreemdelingenwet, dat de kans minstens aanzienlijk vergroot dat verzoeker voor internationale bescherming in aanmerking komt.

Hoewel dit echter niet wegneemt dat de Raad bij de beoordeling van een volgend verzoek om internationale bescherming rekening mag houden met alle feitelijke elementen, ook met elementen die resulteren uit verklaringen die gedurende de behandeling van een vorig verzoek om internationale bescherming zijn afgelegd, moet in casu het volgende aangestipt worden. Verzoeker blijft in het kader van zijn huidige volgend verzoek onder meer vasthouden aan zijn vluchtrelaas zoals uiteengezet in de eerdere verzoeken om internationale bescherming waaruit geen nood aan internationale bescherming is gebleken. Er moet opgemerkt worden dat het gegeven dat verzoeker naar aanleiding van zijn huidige verzoek blijft volharden in een relaas dat op geen enkele wijze als geloofwaardig wordt beschouwd en waaruit geen gegronde vervolgingsvrees of reëel risico op ernstige schade is gebleken, niet van die aard is afbreuk te doen aan het vastgestelde.

Voorts wordt er in de bestreden beslissing op goede gronden geoordeeld dat verzoekers verwijzing naar de algemene veiligheidssituatie in Irak ten gevolge het aan de gang zijnde conflict tussen Iran en Israël en de VS, niets aan voorgaande appreciatie wijzigt:

“Ook uw verwijzing naar de algemene veiligheidssituatie in Irak tengevolge het aan de gang zijnde conflict tussen Iran en Israël en de VS, doet hieraan geen enkele afbreuk.

Dat de aan Iran gelieerde milities meer controle hebben nu over grote delen van Irak, mag dan eventueel wel zijn, dat zulks een toegenomen risico inhoudt voor u, snijdt geen hout daar uw beweerde problemen met ASAH op zich sowieso niet geloofwaardig zijn. Hetzelfde kan worden opgemerkt betreffende uw bewering dat u groter risico loopt nu te worden gedood door de vader van uw vrouw omdat hij nu meer vrijheid heeft gelet op de afwezigheid van sterke veiligheidsinstanties. Ook deze bewering houdt geen steek daar aan de problemen met uw schoonvader/-familie an sich al geen geloof wordt gehecht.

De Commissaris-generaal betwist niet dat het conflict tussen Iran en Israël en de VS ook een impact heeft op Irak, doch dit volstaat niet om thans te besluiten tot het bestaan van een reëel risico op het lijden van ernstige schade in uw hoofde, zoals hieronder verder zal blijken. Kan hier overigens volledigheidshalve nog worden aan toegevoegd dat uit de beschikbare informatie blijkt dat het geweld zich geografisch vooral in de KAR (vooral Erbil en Sulaymaniyah), Bagdad en provincies zoals Anbar en Ninewa concentreert.

U bent afkomstig van Kirkuk en het bestaan van een reëel risico op het lijden van ernstige schade dient in uw hoofde dan ook ten aanzien van Kirkuk te worden beoordeeld (zie infra).”

En:

“De door u voorgelegde internetartikels kunnen geen ander licht werpen op voorgaande. Uzelf noch uw persoonlijke situatie wordt in deze artikels vermeld. De loutere verwijzing naar de algemene situatie kan het bestaan van een persoonlijke nood aan internationale bescherming niet aantonen. U dient het bestaan van een nood aan internationale bescherming in concreto aan te tonen, doch blijft hier duidelijk in gebreke.”

Verzoeker gaat er met zijn betoog dat verweerder onzorgvuldig omgaat met de door hem aangehaalde objectieve landeninformatie inzake de veiligheidssituatie en verweerder de feitelijke machtsverschuivingen in Irak minimaliseert, voorbij aan de algehele concrete motieven in de bestreden beslissing die steun vinden in de beschikbare landeninformatie.

Verzoeker is het niet eens met deze motieven doch brengt met zijn bekritisering en de benadrukking van algemene landeninformatie die volgens hem niet als doel heeft om de naam van een specifieke asielzoekster in een internationaal persartikel te vermelden, maar wel om het algemene risicokader en de (in)capaciteit van de staatsbescherming te objectiveren, geenszins valabele argumenten bij die afbreuk kunnen doen aan verweerders terechte bevindingen. Immers stipt de Raad aan dat een verzoeker om internationale bescherming, met betrekking tot de vraag of hij een gegronde vrees voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin loopt in geval van terugkeer naar het land van herkomst, niet kan volstaan met een verwijzing naar de algemene of slechte toestand in het land van herkomst maar enig verband met zijn persoon moet aannemelijk maken. Verzoeker, wiens vluchtrelaas onaannemelijk werd bevonden, maakt door louter te wijzen op de algemene situatie in Irak zonder enige aanwijzingen dat hij persoonlijk wordt geviséerd, geen vervolgingsvrees aannemelijk. Louter blote beweringen en verwijzingen naar algemene informatie zonder dergelijk risico in concreto aan te tonen, kunnen in casu dan ook niet volstaan, te meer geen geloof kan worden gehecht aan verzoekers eerdere werkzaamheden noch aan de (daaruit voortvloeiende) vrees voor AHAS.

Bovendien heeft verweerder zich inzake de veiligheidssituatie in Irak niet beperkt tot deze hoger weergegeven motieven doch ook een analyse doorgevoerd in het kader van artikel 48/4 § 2, c) van de Vreemdelingenwet (infra 2.3.3.5).

Gelet op het ongeloofwaardig bevonden vluchtrelaas zoals reeds omstandig uiteengezet in het kader van het eerste beschermingsverzoek is er bovendien geen reden om verzoekers relaas respectievelijk te toetsen aan de materiële voorwaarden, voor de toekenning van internationale bescherming en is het betoog in het verzoekschrift da hij in Irak geen bescherming kan krijgen, dan ook niet dienstig.

Met betrekking tot verzoekers medische problematiek, wordt in de bestreden beslissing terdege gemotiveerd: *“Waar u verder nogmaals verwijst naar uw gezondheidsproblemen die danig verslechterd is, kan nogmaals herhaald worden dat u deze blote beweringen, zowel wat uw gezondheidsproblemen op zich, noch wat de verslechtering betreft, op geen enkele manier staft. U herhaalt zonder meer gewoon dat hartproblemen zouden zijn vastgesteld, een element wat u ook aanhaalde in het kader van uw tweede verzoek. Echter, reeds in het kader van uw tweede verzoek kon worden vastgesteld dat u deze beweerde problemen niet wist te staven. Wat het medisch verslag betreft wat u toen voorlegde kon overigens op grond van verschillende pertinente bevindingen worden besloten dat aan dit document niet de minste bewijswaarde kon worden toegekend. De exacte motieven op grond waarvan tot deze bevinding kon gekomen worden, staan duidelijk en afdoende weergegeven in de beslissing genomen in uw hoofde in het kader van uw tweede verzoek. De beslissing, en de erin aangehaalde motieven werden bovendien integraal gevolgd en bevestigd door de RvV. U brengt ook thans geen elementen aan die uw beweerde hart- dan wel andere gezondheidsproblemen kunnen staven en kan dan ook totaal niet overtuigen dat een terugkeer naar Irak voor u omwille van uw gezondheidssituatie niet mogelijk zou zijn.*

Zoals reeds aangehaald blijkt vreemd genoeg van uw eerder aangehaalde zware psychologische problemen op heden ook totaal geen sprake meer. Dit bevestigt eens te meer dat in het kader van uw tweede verzoek terecht werd geoordeeld dat aan het voorgelegde medisch verslag, waarin toen ook uw psychologische problemen aan bod kwamen, geen enkele bewijswaarde kon worden toegekend.

Dat u nu zelf ook geen enkele melding meer maakt van uw zware trauma's en psychologisch moeilijke situatie wijst er verder op dat er duidelijk geen graten in ziet uw verklaringen aan te passen, zelfs aan te dikken, naargelang het u uitkomt. Het hoeft geen betoog dat dit uw geloofwaardigheid niet ten goede komt.”

Verzoeker bekritiseert in zijn huidig verzoekschrift waaraan hij medische stukken toevoegt van 7 april 2026 en 23 april 2026 die reeds voorlagen in het kader van zijn vorig beschermingsverzoek, de eerdere beoordeling van deze stukken doch dient opgemerkt te worden dat verzoeker onderhavig beroep niet kan gebruiken om een vorm van beroep in te stellen tegen eerdere beslissingen die reeds in beroep werden bevestigd of waartegen binnen de wettelijk voorziene termijn geen beroep werd ingesteld.

Te dezen kan aldus dienstig worden verwezen naar de pertinente overwegingen in het arrest nr. 346 485 van 11 mei 2026:

“Inzake het door haar bijgebrachte medisch verslag opgesteld op 7 april 2026 door dokter L. F., dat zij bijbrengt ter staving van de door haar aangehaalde problemen in Irak, wordt in de bestreden beslissing terecht het volgende gemotiveerd:

“U brengt thans geen elementen aan die hier alsnog een ander licht op kunnen werpen. Zo beperkt u zich tot het louter herhalen en bevestigen van de reeds ongeloofwaardig bevonden elementen. Het gegeven dat u thans een medisch attest voorlegt kan hier op geen enkele manier tot een andersluidende conclusie leiden.

Vooreerst mag het duidelijk zijn dat een arts louter uitspraken kan doen aangaande iemands fysieke, dan wel psychische situatie maar nooit met absolute zekerheid uitsluitel kan geven omtrent de omstandigheden die aan deze fysieke, dan wel psychische, letsels ten grondslag liggen. Dit blijkt ook duidelijk uit het voorgelegd

verslag waarin uitdrukkelijk wordt vermeld dat u aan de arts die u onderzocht vertelde wat u in Irak zou meegemaakt hebben. Uit het loutere feit dat u ten aanzien van uw arts gewoon uw ongeloofwaardig bevonden verklaringen herhaalde, kan logischerwijs geenszins de waarachtigheid van deze beweerde feiten aantonen.

Dat uw arts een litteken kon vaststellen, wordt op zich niet betwist. Dat het mogelijks om een litteken ten gevolge een schotwonde gaat, kan zelfs nog worden aangenomen. In navolging van wat hierboven werd aangehaald mag het evenwel duidelijk zijn dat dit geenszins kan staven dat u in Irak het slachtoffer was van een beschieting door de militie AHAB. Immers, waar, sinds wanneer, onder welke omstandigheden u gewond raakte, wat hieraan ten grondslag lag en wie hiervoor eventueel verantwoordelijk was, is informatie die op geen enkele manier uit dit litteken kan worden afgeleid en dit in tegenstelling tot wat u meent.

Waar u verder nog aanhaalt dat u volgens de dokter een risico loopt op een hartaanval, moet dan weer worden opgemerkt dat dit geenszins blijkt uit het voorgelegde attest. Het enige wat in het attest te lezen valt is dat u ten aanzien van de dokter verklaarde dat uw grootvader overleed toen u jong was tengevolge hartproblemen alsook verklaarde dat u ook zelf aan hartproblemen lijdt, niets meer en niets minder. Dat u effectief zelf hartproblemen zou hebben, heeft u voorheen nooit aangebracht noch staft u dit aan de hand van enig tastbaar en overtuigend begin van bewijs. Het loutere feit dat in het medisch verslag aangeraden wordt Asaflow te nemen, kan hier geen ander licht op werpen temeer daar uit het medisch verslag ook duidelijk blijkt dat de arts zich hier steunt op wat u hem vertelde aangaande uw hartklachten. Dat u effectief hartproblemen heeft wordt op geen enkele manier gestaafd.

Dat voorts uw psychologische klachten/trauma's tengevolge de problemen die u eerder kende in Irak dermate ernstig zijn dat een terugkeer medisch gezien niet mogelijk is en dit omdat zulks een verslechtering van uw situatie zal veroorzaken met zelfmoordpogingen tot gevolg, u hier nodig bent om te zorgen voor uw echtgenote die ook zelf kampt met zware psychische problemen en reeds twee zelfmoordpogingen ondernam én u niet 'fit to fly' bent, kan voorgaande om verschillende redenen niet worden aangenomen.

Vooreerst blijkt dokter L. F. (...) een huisarts te zijn die u en uw echtgenote op 3 april 2026 onderzocht, i.c. een gesprek met jullie voerde. Uit het verslag blijkt verder dat het 'onderzoek' van jullie beiden 120 minuten duurde.

Op geen enkele manier wordt overigens verder duiding gegeven omtrent de eventuele objectief wetenschappelijke onderzoeksmethodes die bij het 'onderzoek' zouden zijn gebruikt. Dat een gewone huisarts, geen specialist noch psycholoog, aldus op basis van een gewoon gesprek met jullie twee tot een dergelijke gedetailleerde diagnose en bevindingen komt, nl. dat het voor u 'medisch gezien niet mogelijk is om terug te keren' alsook dat u niet 'fit to fly' bent, is niet ernstig.

Gezien de arts zich duidelijk louter baseerde op hetgeen u en uw echtgenote hem vertelden, feiten waarvan reeds duidelijk kon worden vastgesteld dat ze niet geloofwaardig zijn, kunnen duidelijk ernstige vragen worden gesteld bij de manier waarop het 'onderzoek' zou zijn gebeurd en hierop gesteunde bevindingen. Waar in het verslag nog staat te lezen dat u in geval van een terugkeer zelfmoordpogingen zou kunnen ondernemen, kan deze louter hypothetische bewering die op niets gesteund is, ook totaal niet overtuigen. Hetzelfde kan overigens worden opgemerkt voor de twee beweerde zelfmoordpogingen die uw echtgenote reeds zou ondernomen hebben. Deze worden ook op geen enkele manier aangetoond aan de hand van enig tastbaar en overtuigend begin van bewijs.

De oprechtheid en bewijswaarde van het voorgelegde medische verslag kan bijkomend sterk in vraag worden gesteld gezien op geen enkel moment sprake is van psychologische behandeling, dan wel het voorstel hier werk van te maken, noch medicatie omwille van uw psychologische situatie. Indien uw psychische situatie effectief zo ernstig is, kan echter worden verondersteld dat hier wel degelijk toch enige aanbeveling zou gegeven zijn.

Enkel het gebruik van Asaflow wordt aangeraden, een middel gebruikt ingeval van hartklachten. Zoals reeds aangehaald wordt niet in concreto aangetoond dat u met dergelijke klachten kampt (zie supra). Tot slot, doch niet in het minst, hoeft het geen betoog dat het niet ernstig is dat uw medische en zware psychologische situatie voordien nooit eerder ter sprake is gekomen. Op geen enkele moment tijdens uw eerste verzoek werd hier ook maar in de verste verte naar verwezen. De vaststelling dat u voorts ook in het kader van uw beroepsprocedure voor de RvV ten tijde van uw eerste verzoek niet eens de moeite nam om melding te maken van uw medische situatie, dit terwijl u op dat moment wel al 'het onderzoek' bij dokter F. (...) zou hebben afgerond, doet verder de nodige vragen rijzen.

Zo zou u op 3 april 2026 de dokter hebben gezien en werd het verslag opgemaakt op 7 april 2026. Dat u het verslag zelf pas op 10 april 2026 zou ontvangen hebben kan evenwel niet verklaren dat u voor de RvV over uw medische en psychologische problemen en de zelfmoordpogingen van uw vrouw én het consult en onderzoek bij dokter F. (...) niet minstens al melding zou hebben kunnen maken.

Dat u dan bovendien, nadat u het medisch verslag waarmee u, zoals u meent, uw problemen in en vrees voor een terugkeer naar Irak kan staven, op 10 april 2026 ontving nog eens 10 dagen wachtte alvorens uw tweede verzoek in te dienen, houdt geen steek."

Omtrent het thans door haar bijgebrachte psychiatrisch verslag van 23 april 2026 dienen gelijkaardige vaststellingen te worden gedaan. Vooreerst herhaalt de Raad dat, waar in dit verslag gewag wordt gemaakt van een ernstige posttraumatische depressie in hoofde van verzoekende partij, nergens uit blijkt dat deze vaststelling is gebaseerd op enig diepgaand medisch onderzoek. Ook in dit verslag wordt verwezen naar de

zelfmoordpogingen die haar echtgenote reeds zou hebben ondernomen, doch kan uit het verslag niet worden afgeleid dat zulks gesteund is op meer dan de loutere verklaringen van verzoekende partij. Betreffende deze beweerde zelfmoordpogingen wordt tot op heden geen enkel tastbaar en overtuigend begin van bewijs bijgebracht. Verder wordt in het verslag opgemerkt dat verzoekende partij nog geen psychiatrische behandeling volgt en wordt een medicamenteuze behandeling met een antidepressivum alsook psychologische en psychiatrische opvolging voorgesteld. Uit niets blijkt evenwel dat daadwerkelijk dergelijke behandeling werd opgestart. De door verzoekende partij voorgehouden ernstige psychische problemen worden dan ook onvoldoende gestaafd. Waar in het verslag de (onvoldoende onderbouwde) psychische problemen van verzoekende partij worden toegeschreven aan haar (beweerde) problemen in Irak, dient ook hier te worden benadrukt dat een dergelijk medisch attest geen sluitend bewijs vormt voor de omstandigheden waarin verzoekende partij haar verwondingen of trauma opliep. Een arts doet weliswaar vaststellingen betreffende de fysieke of mentale gezondheidstoestand van een patiënt, maar kan nooit met volledige zekerheid de exacte feitelijke omstandigheden schetsen waarbij deze verwondingen werden opgelopen (RvS 11 juni 2008, nr. 12.474; RvS 10 oktober 2007, nr. 2.468; RvS 10 juni 2004, nr. 132.261). De door verzoekende partij bijgebrachte medische verslagen kunnen dan ook geenszins een ander licht werpen op het in het kader van haar eerste verzoek vastgestelde ongeloofwaardige karakter van haar asielrelaas."

Daarnaast moet opgemerkt worden dat verzoeker met de neergelegde medische stukken geenszins zijn voorgehouden vrees of voorgehouden problemen aannemelijk maakt nu hij hiermee geen ander licht kan werpen op de vaststellingen aangaande zijn ongeloofwaardig bevonden vluchtrelaas.

Rekening houdend met zijn bevindingen kan een psycholoog/arts vermoedens hebben over de oorzaak van de mentale problemen/littekens, maar kan nooit met volledige zekerheid de precieze feitelijke omstandigheden schetsen waarin deze werden opgelopen en dient zich hiervoor te steunen op de verklaringen van de patiënt en dit binnen de context van psychologische/medische hulpverlening, wat een andere inslag heeft dan het onderzoek naar de nood aan internationale bescherming.

De Raad wijst er hierbij op dat neergelegde documenten samen met de verklaringen en algemene landeninformatie moeten worden beoordeeld in het kader van een integrale geloofwaardigheidsbeoordeling. Een medisch attest kan niet als alleenstaand worden gezien binnen een beschermingsverzoek, maar maakt het deel uit van het geheel van de elementen die voorliggen ter beoordeling van de nood aan internationale bescherming. Een medisch/psychologisch attest moet daarom steeds worden beoordeeld in samenhang met de afgelegde verklaringen. In casu wordt evenwel geen geloof gehecht aan (de problemen wegens) verzoekers werkzaamheden en de problemen met de schoonvader wegens hun huwelijk voornamelijk omwille van het gebrek aan bewijskrachtige (documentaire) stavingsstukken alsook omwille van de gebrekkige, tegenstrijdige, onaannemelijke, vage, incoherente, weinig gedetailleerde verklaringen van verzoeker en enkele onderling tegenstrijdige verklaringen.

Alles in acht genomen, oordeelt de Raad dat in casu er geen sterk vermoeden of aanwijzing blijkt dat de psychologische/medische problemen/littekens van verzoeker het gevolg zijn van zijn ongeloofwaardig bevonden vluchtrelaas.

Waar verzoeker hekelt dat verweerder in geval van twijfel over zijn medische toestand zelf een medisch onderzoek moest voeren, wijst de Raad erop dat artikel 48/8 van de Vreemdelingenwet in de mogelijkheid voorziet voor de commissaris-generaal om, indien dit door hem relevant wordt geacht voor de beoordeling van het verzoek, aan de verzoeker om internationale bescherming te vragen zich te onderwerpen aan een medisch onderzoek betreffende aanwijzingen van vroegere vervolging of ernstige schade, mits een verzoeker hiermee instemt. Dit betreft een mogelijkheid en in hoofde van de commissaris-generaal bestaat geenszins een wettelijke verplichting om dergelijk medisch onderzoek te gelasten. Indien de commissaris-generaal bovendien geen dergelijk medisch onderzoek gelast, kan een verzoeker om internationale bescherming overeenkomstig artikel 48/8, § 2 van de Vreemdelingenwet op eigen initiatief en kosten een medisch onderzoek regelen en hiervan een medisch getuigschrift voorleggen aan de commissaris-generaal. In casu legde verzoeker op eigen initiatief reeds eerder medische stukken neer en vond er derhalve wel degelijk een psychologisch/medisch onderzoek plaats. Overeenkomstig artikel 48/8, § 4 van de Vreemdelingenwet worden dergelijke attesten door de commissaris-generaal beoordeeld samen met de andere elementen van het verzoek om internationale bescherming, hetgeen in casu gebeurd is. Gelet op de reeds voorliggende medische stukken en de concrete beoordeling ervan toont verzoeker in casu niet aan dat in de gegeven omstandigheden er bijkomende medische onderzoeken noodzakelijk waren of pertinent zouden zijn geweest in de zin van de door hem geciteerde rechtspraak van het Hof van Justitie en het Europees Hof voor de Rechten van de Mens.

Zij het volledigheidshalve nog opgemerkt dat in artikel 48/8, § 3 van de Vreemdelingenwet bepaald wordt dat het feit dat geen dergelijk medisch onderzoek heeft plaatsgevonden de commissaris-generaal niet belet om een beslissing te nemen over het verzoek om internationale bescherming.

De Raad merkt inzake de medische problematiek van verzoeker nog op dat deze geen verband houdt met de criteria bepaald in artikel 1 A (2) van het Vluchtelingenverdrag, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, noch met de criteria inzake subsidiaire bescherming zoals het Hof van Justitie overigens

reeds duidelijk oordeelde in de zaak M'bodj (HvJ 18 december 2014 (GK), M'Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40). Immers toont verzoeker in casu geenszins aan dat hij omwille van de aangevoerde symptomen zou worden onderworpen aan vervolging of een 'onmenselijke behandeling' in de zin van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet. Verzoeker brengt immers geen argumenten of elementen aan op basis waarvan kan worden aangenomen dat hem op intentionele en gerichte wijze medische zorg zou worden ontzegd of opzettelijk worden geweigerd.

Geheel ten overvloede herinnert de Raad er nog aan dat voor de beoordeling van zijn medische problemen verzoeker gebruik dient te maken van de geëigende procedure vervat in artikel 9ter van de Vreemdelingenwet.

Inzake de opgeworpen verslechtere gezondheidstoestand van verzoekers echtgenote merkt de commissaris-generaal in de bestreden beslissing als volgt op:

“Wat verder de slechte gezondheidssituatie van uw echtgenote betreft, moet worden vastgesteld dat u ook hier niet verder komt dan het zonder meer uiten van blote beweringen die op geen enkele manier gestaafd worden.

U verwees ook reeds in het kader van uw tweede verzoek naar de gezondheidssituatie van uw echtgenote en ook uw echtgenote zelf verwees hiernaar in het kader van haar eigen tweede verzoek. Ook zij legde toen een medisch verslag voor waarmee ze meende haar problematische gezondheidssituatie te kunnen staven. In haar hoofde kon eveneens worden vastgesteld dat aan het voorgelegde attest niet het minste bewijs kon worden toegekend. Ook deze beslissing werd volledig gevolgd en overgenomen door de RvV. Voor een duidelijk zicht op de motieven die aan deze redenering ten grondslag liggen kan verwezen worden naar beslissing zoals genomen in haar hoofde in het kader van haar tweede verzoek. Een kopie van deze beslissing werd toegevoegd aan uw administratief dossier.

Het thans opnieuw zonder meer opwerpen dat uw echtgenote er heel slecht aan toe is én dat u omwille van haar slechte gezondheid niet kan terugkeren naar Irak, zonder hiervoor het minste tastbare en overtuigende begin van bewijs voor te leggen, brengt dan ook geen zoden aan de dijk. Ook uw echtgenote zelf toont in het kader van haar huidig verzoek haar beweerd ernstige gezondheidssituatie op geen enkele manier in concreto aan.”

Verzoeker laat deze motieven ongemoeid zodat hij er geen afbreuk aan kan doen.

Met betrekking tot de gezondheidstoestand van verzoekers echtgenote zoals bijkomend gestaafd met een medisch stuk inzake laboresultaten bijgebracht middels de aanvullende nota kan overigens dienstig verwezen worden naar de vaststellingen in het verwerpingsarrest nr. 348 716 van 17 juni 2026.

De Raad benadrukt in dit verband dat met de neergelegde medische stukken in hoofde van verzoekers echtgenote geenszins hun voorgehouden vrees of voorgehouden problemen aannemelijk worden gemaakt nu zij hiermee geen ander licht kunnen werpen op de vaststellingen aangaande hun ongeloofwaardig bevonden vluchtrelaas.

Waar in het verzoekschrift nog verzoekers Koerdische afkomst wordt benadrukt, wijst de Raad erop dat verzoeker allerminst kan overtuigen hierdoor een gegronde vervolgingsvrees of reëel risico op ernstige schade te koesteren. Door hierbij louter te wijzen op algemene informatie zonder enige concrete aanwijzingen inzake persoonlijke problemen hierdoor nu zijn eerdere werkzaamheden en problemen in Irak ongeloofwaardig werden bevonden, maakt verzoeker geen vervolgingsvrees of een reëel risico op ernstige schade aannemelijk. De Raad beklemtoont in dit verband dat een verzoeker om internationale bescherming, met betrekking tot de vraag of hij een gegronde vrees voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin heeft dan wel een reëel risico loopt op ernstige schade in geval van terugkeer naar het land van herkomst, niet kan volstaan met een verwijzing naar de algemene toestand in het land van herkomst maar enig verband met zijn persoon moet aannemelijk maken. Louter blote beweringen en verwijzingen naar algemene informatie, zonder dergelijk risico *in concreto* aan te tonen, kunnen bijgevolg niet volstaan, te meer in casu geen informatie voorligt inzake een systematische vervolging van Koerden in Irak, meer bepaald Kirkuk zodat het louter behoren tot deze origine op zich dus onvoldoende is om een vrees voor vervolging of risico op ernstige schade in verzoekers hoofde aannemelijk te maken.

2.3.3.5. Inzake de toepassing van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet wordt nog aangestipt dat de subsidiaire beschermingsstatus niettemin kan worden verleend indien het aannemelijk is dat verzoeker een reëel risico op ernstige schade loopt dat losstaat van het risico voortvloeiende uit het vluchtrelaas waaruit geen nood aan internationale bescherming is gebleken.

De Raad wijst er in dit verband op dat niet wordt betwist dat er in Irak een gewapend conflict is.

Dit gewapend conflict spreidt zich niet uit over het hele land, maar speelt zich af in bepaalde gebieden.

Zowel uit de UNHCR-richtlijnen als uit de EASO Guidance note komt duidelijk naar voren dat het geweldsniveau, de schaal van het willekeurig geweld en de impact van het conflict in Irak regionaal erg verschillend zijn. Bijgevolg moet bij de beoordeling van de nood aan bescherming van een burger de focus aldus te worden gericht op de regio waar verzoeker leeft (of de regio van bestemming) en op de beoordeling

of deze persoon in deze regio of op de route daarheen een risico loopt in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

De Raad stelt vast dat verzoeker niet betwist dat, gezien zijn verklaringen met betrekking tot zijn regio van herkomst in Irak, in casu de veiligheidssituatie in de provincie Kirkuk moet worden beoordeeld.

Te dezen motiveert de commissaris-generaal in zijn beslissing omtrent de veiligheidssituatie pertinent als volgt:

“Gezien uw verklaringen over de regio in Irak waar u vandaan komt, is het in dit geval aangewezen om de veiligheidssituatie in de provincie Kirkuk te beoordelen. Deze regio omvat vier districten: Kirkuk, Dibis, Hawija en Daquq. In 2022 werd de bevolking van de provincie geschat op 1.770.765 personen.

De provincie Kirkuk, die wordt gekenmerkt door haar etnisch-religieuze diversiteit, is van groot strategisch en economisch belang vanwege haar oliereserves. De algemene situatie hangt daar vooral af van de relaties tussen de Iraakse centrale overheid en de Koerdische autoriteiten, die zelf verdeeld zijn tussen de Patriottische Unie van Koerdistan (PUK) en de Democratische Partij van Koerdistan (KDP) vanwege een politiek geschil over de provincie. De hoofdstad van de provincie, Kirkuk, en de aangrenzende gebieden van de Koerdische Autonome Regio (KAR) worden beschouwd als betwiste gebieden. Hoewel de Iraakse regering sinds het Koerdische zelfbeschikkingsreferendum van 2017 de controle over de hele provincie opeist, is de situatie ter plaatse complexer. De Iraqi Security Forces (ISF), de Koerdische veiligheidstroepen, de Popular Mobilization Forces (PMF) en aanverwante lokale milities zijn allemaal aanwezig in de provincie. De versnippering van de veiligheidsactoren, hun gebrekkige samenwerking en de onduidelijkheid over de taakverdeling hebben een negatief effect op de stabiliteit in de regio. Verschillende etnisch-religieuze groepen worden gediscrimineerd en zijn soms het slachtoffer van geweld door reguliere troepen. Sommige veiligheidsactoren profiteren van deze situatie en ontplooiën criminele activiteiten, zoals brandstofsmokkel en afpersing. De etnische spanningen tussen Koerden en Arabieren zijn nog verder toegenomen als gevolg van het arabiseringsbeleid dat volgens de Koerden in de betwiste gebieden wordt gevoerd. De Turkmene vrezende op hun beurt gemarginaliseerd te worden in het kader van het conflict tussen Koerden en Arabieren.

Sommige waarnemers stellen bovendien vast dat deze instabiliteit wordt aangewakkerd door buitenlandse actoren in de regio, zoals Iran of Turkije. Deze twee landen hebben inderdaad een duidelijk belang bij de olievelden in de regio en voorzien rivaliserende gewapende groeperingen die daar actief zijn van financiële middelen en materieel.

Hoewel de spanningen voelbaar zijn, blijven uitbarstingen en andere veiligheidsincidenten zeldzaam en wordt het geweld over het algemeen onder controle gehouden.

IS blijft aanwezig in de provincie via enkele buitenposten die het in staat stellen een bevoorradingslijn op te zetten. De groep slaagt erin zich in de bergen te handhaven vanwege de obstakels die deze vormen voor de veiligheidsactoren, en daaruit vloeit een zekere bewegingsvrijheid voort. De militaire middelen van IS zijn de afgelopen jaren aanzienlijk afgenomen, met als gevolg dat de aanvallen van zijn strijders worden uitgevoerd met lichte wapens of explosieven en niet bedoeld zijn om terrein te winnen. Dat gezegd hebbende, hebben de voortdurende inspanningen van de veiligheidsactoren in de regio, zoals de PMF en de ISF, het mogelijk gemaakt om het handelingsvermogen van de terroristische groepering aanzienlijk te belemmeren. Er is overigens een niet te verwaarlozen afname van het aantal aanslagen sinds januari 2025 waarneembaar.

De doelwitten van deze aanvallen zijn zowel leden van de ISF en de PMF als de gebouwen die zij bezetten, en dit in verschillende provincies zoals Daquq, Dibis, Al-Hawija en de stad Kirkuk. Deze aanvallen hebben ook burgerslachtoffers veroorzaakt die banden hadden met leden van de veiligheidstroepen. IS streeft niet naar territoriale controle over Kirkuk, maar wil het gezag van de autoriteiten ondermijnen door middel van guerrillatactieken, waaronder aanslagen met IED's, aanslagen op vooraanstaande leden van de gemeenschap, ontvoeringen en afpersing ten koste van de lokale bevolking. De organisatie richt zich ook op vermeende medewerkers van de Iraakse autoriteiten, clanleiders en mokhtars. De ISF zetten op hun beurt hun antiterroristische operaties voort, met name via luchtaanvallen en grondoperaties.

In de hele provincie Kirkuk doen zich veiligheidsincidenten voor. In de periode van 1 januari 2024 tot 1 augustus 2025 is het aantal veiligheidsincidenten relatief laag gebleven. Zowel het aantal incidenten waarbij burgerslachtoffers vielen als het aantal burgerslachtoffers zelf is laag gebleven.

Volgens ACLED (Armed Conflict Location and Event Data Project) heeft het conflict tussen Iran, Israël en de VS de afgelopen maanden het meest bijgedragen aan de onveiligheid in de provincie. Tussen 28 februari en 17 april 2026 werden in totaal 31 veiligheidsincidenten gemeld. Hiervan werden er 17 veroorzaakt door Israëlisch-Amerikaanse troepen, slechts 1 door het Korps van de Islamitische Revolutionaire Garde van Iran (IRGC) en 5 door pro-Iraanse groeperingen (23 in totaal). Ondanks de impact van het conflict meldt ACLED geen burgerslachtoffers in deze periode.

Volgens de IOM telde Irak op 31 december 2024 1.031.475 ontheemden (IDP's). De IOM meldt dat 4.927.890 ontheemde Iraakse burgers inmiddels zijn teruggekeerd naar hun regio van herkomst. Een groot deel van de ontheemden uit de provincie Kirkuk is ook naar huis teruggekeerd. Uit de cijfers blijkt echter dat er nog steeds 66.715 inwoners van de provincie Kirkuk onder de ontheemden zijn. Naast een duurzame hervestiging op de plaats waarheen zij waren gevlucht, zijn er diverse redenen waarom ontheemden niet terugkeren naar hun regio van herkomst. Het gebrek aan werkgelegenheid, basisvoorzieningen en

huisvestingsmogelijkheden, de onzekere veiligheidssituatie in de regio van herkomst of de veranderde etnisch-religieuze samenstelling van de bevolking worden met name genoemd als redenen om niet terug te keren. Ten slotte kan de aanwezigheid van lokale milities een belemmering vormen voor de terugkeer van de ontheemden.

Volgens de "EUAA Guidance Note" kan er voor geen enkele provincie van Irak worden geconcludeerd dat er sprake is van een situatie waarin het willekeurige geweld in het kader van een gewapend conflict dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt te worden blootgesteld aan ernstige schade in de zin van artikel 15c van de (herschikte) Kwalificatierichtlijn. Voor de provincie Kirkuk wordt er gesteld dat er willekeurig geweld plaatsvindt in het kader van een gewapend conflict, maar niet op een hoog niveau waardoor een hoger niveau van persoonlijke omstandigheden vereist is om een reëel risico op het lijden van ernstige schade op grond van artikel 15(c) van de Kwalificatierichtlijn, aan te tonen.

Voor de volledigheid moet nog worden opgemerkt dat het Europees Hof voor de Rechten van de Mens in het arrest in de zaak D. e.a. tegen Roemenië van 14 januari 2020 (zaak nr. 75953/16) het Europees Hof voor de Rechten van de Mens nogmaals zijn standpunt heeft bevestigd met betrekking tot de mogelijke schending van artikel 3 van het EVRM als gevolg van de veiligheidssituatie in Irak. Het Hof stelde vast dat er geen aanwijzingen waren dat de situatie in Irak significant zou zijn veranderd sinds zijn arresten in de zaken J.K. e.a. tegen Zweden (zaak nr. 59166/12) en A.G. tegen België (zaak nr. 68739/14), die respectievelijk op 23 augustus 2016 en 19 september 2017 zijn geweest, waarin het Hof oordeelde dat de veiligheidssituatie in Irak niet van dien aard is dat de uitzetting van een persoon een schending van artikel 3 van het EVRM zou vormen.

In het kader van de beoordelingsmarge waarover zij beschikt, rekening houdend met de voorgaande vaststellingen en na een grondige analyse van de beschikbare informatie, is de commissaris-generaal tot de conclusie gekomen dat de huidige situatie in de provincie Kirkuk niet van dien aard is dat burgers, louter vanwege hun aanwezigheid ter plaatse, een reëel risico lopen het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging voor hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict in de zin van artikel 48/4 § 2 c) van de Vreemdelingenwet.

Daarom rijst de vraag of u zich kunt beroepen op omstandigheden die specifiek op u van toepassing zijn en die de ernst van de dreiging die voortvloeit uit het willekeurige geweld in de provincie Kirkuk voor u zodanig kunnen vergroten dat moet worden aangenomen dat u bij terugkeer naar deze provincie zou worden blootgesteld aan een reëel risico op ernstige bedreigingen voor uw leven of uw persoon.

U laat na het bewijs te leveren dat u specifiek geraakt wordt, om redenen die te maken hebben met uw persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld te Kirkuk. Voor zover u zou menen dat u omwille van uw gezondheidssituatie niet kan terugkeren naar Irak, kan in deze nogmaals herhaald worden dat u geenszins heeft aangetoond dat u kampt met een dermate ernstige medische en/of psychische problematiek dat u hierdoor een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van het willekeurig geweld te Kirkuk.

Evenmin beschikt het CGVS over elementen die erop wijzen dat er in uw hoofde omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat u een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld."

Na zorgvuldige lezing van de landeninformatie beschikbaar in het rechtsplegingsdossier, kan worden geconcludeerd dat er actueel in de provincie Kirkuk geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waar de mate van het willekeurig geweld in het gewapende conflict dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar Kirkuk, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon. Dit wordt ook bevestigd in de "Country Guidance Note" over Irak van november 2024 waarnaar in de bestreden beslissing wordt verwezen (p. 11, 73-77). Verzoeker brengt geen informatie bij die de gemaakte appreciatie kan weerleggen of in een ander daglicht stellen.

Er wordt echter niet ontkend dat de veiligheidssituatie in de provincie Kirkuk nog steeds complex, problematisch en ernstig is, en dat dit, afhankelijk van de individuele situatie en de persoonlijke omstandigheden van een verzoeker om internationale bescherming, aanleiding kan geven tot de toekenning van een internationale beschermingsstatus.

Bijgevolg rijst, in overeenstemming met wat het Hof van Justitie van de Europese Unie in zijn arrest Elgafaji (HvJ 17 februari 2009, C-465/07) heeft gesteld, de vraag of verzoeker persoonlijke omstandigheden kan inroepen die de ernst van de bedreiging die voortvloeit uit het willekeurig geweld in Kirkuk voor hem dermate verhogen dat er moet worden aangenomen dat hij bij een terugkeer naar deze regio een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon.

Uit de beschikbare landeninformatie blijkt niet dat het geweld in Kirkuk een hoog niveau bereikt, waardoor er een hogere mate aan persoonlijke omstandigheden vereist is om aan te nemen dat een burger, wanneer hij terugkeert naar het grondgebied, een reëel risico zou lopen op een ernstige bedreiging van zijn leven of vrijheid. Voorgaande ligt in dezelfde lijn van de "Country Guidance Note: Iraq" van november 2024 (p. 11-12, 73-77).

Verzoeker toont evenwel geen persoonlijke omstandigheden aan die in zijn hoofde het risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet verhoogt.

Zijn ongeloofwaardig bevonden vluchtrelaas mee in acht genomen en gelet op de vaststellingen onder 2.3.2. en 2.3.3.4., besluit de Raad immers dat verzoeker met zijn betoog inzake zijn Koerdische afkomst, zijn mentale en fysieke fragiliteit en zijn psychotrauma als persoonlijke kwetsbaarheid geen persoonlijke omstandigheden aantoont die voor hem het risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet verhoogt, te meer in casu geen nieuwe, actuele stavingsstukken inzake zijn gezondheidstoestand voorliggen die een ander licht kunnen werpen op de eerder gemaakte beoordeling inzake zijn medische toestand.

De Raad stelt vast dat in casu geen elementen voorliggen die verzoeker bijzonder kwetsbaar zouden maken in geval van terugkeer naar Irak in die mate dat deze tot gevolg zouden hebben dat hij, in vergelijking met een ander persoon, een verhoogd risico zou lopen om slachtoffer te worden van willekeurig geweld.

Gelet op het voormelde, toont verzoeker niet aan dat er in zijn geval zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land en regio van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 15 van de Verordening (EU) 2024/1347.

2.3.4. Alles samen genomen kan de Raad de commissaris-generaal bijtreden in het besluit dat er in dit geval geen nieuwe elementen of feiten aan de orde zijn, of door verzoeker zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat hij voor erkenning als vluchteling of voor de subsidiaire bescherming in aanmerking komt.

2.3.5. Bijgevolg heeft de commissaris-generaal in de bestreden beslissing ten aanzien van verzoeker terecht besloten tot de niet-ontvankelijkheid van zijn tweede volgend verzoek om internationale bescherming. Een schending van artikel 57/6/2 van de Vreemdelingenwet blijkt niet.

2.3.6. Een verder onderzoek ten gronde in het kader van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet (cf. artikel 3, 1) en 5) juncto 9 van de Verordening (EU) 2024/1347 evenals artikel 3, 6) juncto 15 van de Verordening (EU) 2024/1347) alsook artikel 1 van het Vluchtelingenverdrag, dringt zich niet meer op nu het tweede volgend verzoek terecht niet-ontvankelijk wordt verklaard. De aangevoerde schendingen zijn om deze reden dan ook niet dienstig.

2.3.7. Uit het voorgaande blijkt dat verzoeker niet aannemelijk maakt dat de commissaris-generaal op basis van een niet correcte feitenvinding of op kennelijk onredelijke wijze tot de bestreden beslissing is gekomen. De schending van de materiële motiveringsplicht kan niet worden aangenomen.

2.3.8. Waar verzoeker de schending van artikel 3 van het EVRM aanvoert, moet beklemtoond worden dat de bevoegdheid in deze beperkt is tot het onderzoek naar de aanwezigheid van nieuwe elementen in de zin van artikel 57/6/2 van de Vreemdelingenwet, die de kans aanzienlijk vergroten dat verzoeker voor internationale bescherming in aanmerking komt. De Raad doet in het kader van het beroep tegen een beslissing van de commissaris-generaal geen uitspraak over een verwijderingsmaatregel. Een bijkomend onderzoek naar een eventuele schending van artikel 3 van het EVRM is niet aan de orde.

2.3.9. Omtrent de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel moet worden vastgesteld dat dit beginsel de commissaris-generaal oplegt zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te steunen op een correcte feitenvinding. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker bij de DVZ de kans kreeg om zijn verklaringen met betrekking tot de nieuwe elementen in het kader van zijn huidige (tweede volgend) verzoek toe te lichten en nieuwe documenten voor te leggen. De Raad benadrukt dat de beslissing om een verzoeker, die een volgend verzoek indient, al dan niet persoonlijk te horen, overeenkomstig artikel 57/5ter, § 2, 3° van de Vreemdelingenwet tot de soevereine appreciatiebevoegdheid van de commissaris-generaal behoort. De Raad stelt verder vast dat de commissaris-generaal zich voor het nemen van de bestreden beslissing heeft gesteund op alle gegevens van het administratief dossier en op alle dienstige stukken. Op basis van deze gegevens werd geconcludeerd dat verzoeker in het kader van zijn tweede volgend verzoek om internationale bescherming geen nieuwe elementen aanbrengt die de kans aanzienlijk groter maakt dat hij voor erkenning als vluchteling of voor subsidiaire bescherming in aanmerking komt. De commissaris-generaal heeft het (tweede volgend) verzoek om internationale bescherming van verzoeker op een individuele wijze beoordeeld en zijn beslissing genomen met inachtneming van alle relevante feitelijke gegevens van de zaak. Dat de commissaris-generaal niet zorgvuldig tewerk is gegaan, kan bijgevolg niet worden bijgetreden.

2.3.10. De uiteenzetting van verzoeker laat ook niet toe de schending van enig ander, niet nader omschreven, beginsel van behoorlijk bestuur vast te stellen.

2.3.11. Uit wat voorafgaat blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken waardoor de Raad niet over de grond van het beroep zou kunnen oordelen. Verzoeker heeft evenmin aangetoond dat er een substantiële onregelmatigheid aan de bestreden beslissing zou kleven in de zin van artikel 39/2, § 1, 2° van de

Vreemdelingenwet. De Raad ziet geen redenen om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te zenden naar de commissaris-generaal. De overige aangevoerde schendingen kunnen hier, gelet op het voorgaande, dan ook evenmin leiden tot een vernietiging van de bestreden beslissing.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zeventien juni tweeduizend zesentwintig door:

H. CALIKOGLU,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

H. CALIKOGLU